

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

పైరవీలూ - పబ్లిక్ న్యూసెన్సులూ...

రవి అస్తమించని సామాజ్యం ఇంకా కొన్నాళ్ళు ఉండి ఉంటే ఈ పైరవీలూ, కరష్టన్నూ మన దేశంలో ఉండేవి కావేమో అనిపిస్తుంటుంది! మన ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో మాత్రం పైరవీ చేసుకోలేని వాడు ఊళ్ళోంచి లేచిపోవాల్సిన పరిస్థితి. సర్వసాధారణంగా మన జీవితాల్లో అవ్యాల్సిన ప్రతి పనికి ఇక్కడ పైరవీ అవసరం!

"డ్రైవింగ్ లైసెన్సా?. అక్కడ మా బామ్మర్ని ఫ్రెండున్నాడు..... నీకేం ఫర్వాలేదులే. తక్కువ చేతిలో పెట్టిస్తాడు. ఓ రెండువేలు ఎక్సెటా అవుతుంది..."

మరి వీడు ఎల్లండి ఎవడో గుడ్డేస్తే.... ఆ బామ్మర్ని ఫ్రెండ్ బేడీలు వేయించుకుంటాడా?

"పాస్ పోర్టా?... మా అంకుల్ ఒకాయన అక్కడే పనిచేస్తాడు... రేపు ఓ సారి వెళ్ళి కలుద్దాం..."

పాస్ పోర్ట్ అనేది ఎంత బాధ్యతాయుతమైన డాక్యుమెంటు?

చివరికి బర్త్ సర్టిఫికెట్లూ, డెత్ సర్టిఫికెట్లూ కూడా తెలిసిన వాళ్ళెవరైనా ఉన్నారేమో అని ఆ ఆఫీసులో దిక్కులు చూస్తాం.

మాకు తెలిసిన మనిషాకడు పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాడు. "సి.ఎమ్ గార్ని అడిగాను సెంట్రల్ యూనివర్సిటీ హాల్ ఇప్పించమనీ... నీకన్నానా? అన్నారు" అన్నాడు.

నా నోటి చివరిదాకా వచ్చింది "నయం... అసెంబ్లీ హాలు అడిగాడు కాదు అని!" పైరవీలు ఏ చోట వాడుకోవాలో కూడా తెలిసి వాళ్ళు చాలా మందుంటారు.

అసలు ఈ పైరవీలే చేస్తూ అదే జీవన వృత్తిగా బ్రతికేసేవాళ్ళు చాలా మందుంటారు. అందులో మా కోటేశ్వరరావు ఒకడు. ఒక్క నిమిషం సెల్ ఫోను చెవిలోంచి తీయడు. "హలో... మీ కారు కాయితాలు రేపటి కల్లా మీ చేతికొస్తాయి.. వరీ అవకండి.."

"హలో.... మీ వాడి కాలేజీ సీటుకేం డోఖా లేదు! ఎడ్యుకేషన్ మినిస్టర్ గారింటి నుండే వస్తున్నాను"

"హలో... నిమ్న హాస్పిటల్లో బెడ్డా? ఒక్క ఫోన్ కాల్ కొడితే సరి... పది నిమిషాల తర్వాత చెయ్యండి..". అంటూ నానా హైరానా పడుతూ కనిపిస్తాడు. చేయిస్తాడు కూడా! అసెంబ్లీలో కూడా ఇతగాడ్ని చూసి గేట్లు తెరవడం చూసాను. కానీ కారు వచ్చినా

మన చేతికి కాయితాలు రావడానికి వీడికో వంద ఫోన్లు చెయ్యాలి. ఉద్యోగం ఇచ్చినా, పరమినెంట్ అని ఆర్డర్లు ఇవ్వడానికి మళ్ళీ వీడి చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చెయ్యాలి. పాపం... ప్రజాసేవే... కానీ నిమిషం తీరికుండక ఎవ్వరికీ పరపూర్ణంగా న్యాయం చెయ్యలేడు!

తిరుపతిలో స్పెషల్ దర్శనానికి తీసుకెళ్ళమని క్యూలో నిలబెట్టాకా, ఆ పూజారి పక్కకి పిలిచి వీడ్చి... "కోటీశ్వరరావుగారూ... మీ అల్లుడి ట్రాన్స్ఫర్ సంగతి ఏం చేశారు?" అని అడుగుతుంటాడు దీనంగా.

రోడ్డు మీద వెళుతుండగా ఏ ఎం.ఎల్.ఏ గారి భార్యో కార్లో వెళుతూ, కారాపి "కోటీ... నేను అడిగిన వెరైటీ జెట్స్, పెరల్స్ ఎప్పుడు తెప్పిస్తావా?" అని అడుగుతుంది.

అంతెందుకూ ఏ పబ్ ఓపెనింగ్ కో వచ్చిన ప్రసిద్ధ నటుడు కోటీశ్వరరావు చెవిలో నోరుపెట్టి "ఆ కొత్త రకం కారు... వెయిటింగ్ లేకుండా మొదట మన ఇంట్లో ఉండాలి రావే!" అని సణుగుతుంటాడు.

కోటీశ్వరరావు రియల్ ఎస్టేట్ లో కాని, కార్ల అమ్మకంలో కాని, లోకల్ పాలిటిక్స్ లో కానీ, సినిమా ఇండస్ట్రీలో కానీ అందరికీ కావలసిన వ్యక్తి పనులు చేయించడంలో ఆరితేరిన వ్యక్తీనూ! పురాణకాలంలో నారదుడు అంశ అన్నమాట. ఎవరికి ఏం అవసరమో... అది తీర్చగల దేవుళ్ళెవరో కోటీశ్వరరావుకి తెలుస్తుంది!

మా పరాంకుశం బాబాయికి కోటీశ్వరరావు తెలుసు. ఎప్పుడో వీళ్ళ ఇంటి ముందు వేపచెట్టు నీడలో అతని కారు పెట్టుకున్నాడట. అది బాదరాయణ సంబంధం. అప్పటి నుండి రైల్వే టిక్కెట్లకీ, క్రికెట్ మేచ్ టిక్కెట్లకీ, సినిమా టికెట్లకీ అసలు ఏ టిక్కెట్లకీ ఇబ్బంది లేకుండా పోయింది!

అటువంటి మా పరాంకుశం బాబాయికి ఓ ఇబ్బందొచ్చింది. ఒకనాడు గుంటూరు నుండి వస్తూ కోటీశ్వరరావుకి ఫోన్ కొట్టి "మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకి హైదరాబాదుకి ఓ టిక్కెట్టు కావాలయ్యా" అన్నాడు.

"అలాగే సార్. మీ ఆఫీస్ కి ఓ అరగంట కొస్తుంది" అన్నాడు కోటీశ్వరరావు. అలాగే వచ్చింది!

మా బాబాయి మధ్యాహ్నం లంచ్ టైంలో భోంచేసి తాంబూలం వేసుకుని బస్ స్టాండ్ కెళ్ళి అక్కడ ఆగివున్న హైదరాబాద్ బస్సెక్కి ధీమాగా కూర్చున్నాడు. ఇంతలో పడుతూ లేస్తూ ఓ ఆసామి తన రెండు సూట్ కేసులూ, నాలుగు చేతి సంచులతో బస్సెక్కి టిక్కెట్టు నెంబర్ చూసుకుని మా బాబాయిని "ఇది నాసీటండీ. ఇదుగో కావాలంటే నెంబర్ చూసుకోండి" అన్నాడు.

బాబాయికి మంచి మగతగా ఉంది. ఒళ్ళు మండిపోయింది. "ఇది నా సీట్ నెంబర్ నువ్వే చూసుకో" అని చూపించాడు. ఇద్దరూ వాదులాడుకుంటుంటే, కండక్టర్ కలగచేసుకుని, టిక్కెట్ చూసి "ఇది ఈ కొత్తగా ఎక్కినాయన సీటేనండీ... అలవాటుగా మా బస్సు అరగంట లేటొచ్చింది. మీది రెండు గంటల బస్సు... ఇది ఒకటిన్నరది!" అని ఇకిలించాడు.

బాబాయి కాసేపు ఇండియానీ, దాని పంక్తువాలిటీనీ తిట్టి ఆవలిస్తూ దిగిపోయాడు. బస్సు బయలుదేరి వెళ్ళిపోయింది. సడెన్ గా నిద్రలో నుండి మేలుకున్న మా బాబాయి "అయ్యో... అయ్యో నా లగేజ్" అని అరుస్తూ వెళ్ళి కంప్లెంటు ఇచ్చాడు. వాళ్ళు పెద్దగా పట్టించుకోకుండా తేగలు ఒలుచుకు తింటున్నారు. మా బాబాయి బ్రహ్మాస్త్రం తీసి ఆ పిచ్చుకల మీద ప్రయోగించాడు. కోటీశ్వరరావు లైన్లోకొచ్చాడు. పరిస్థితి తెలియగానే "ఫలానా సీట్ దగ్గరున్న లగేజ్ దింపెయ్యండి" అని ఉత్తర్వులు ఇచ్చాడు. నెక్స్ట్ స్టాప్ లో ఏక్షన్ తీసుకున్నారు.

ఆ ఆసామి ఎంత మొత్తుకుంటున్నా వినకుండా అతని రెండు సూట్ కేసులూ, నాలుగు సంచులతో బాబాయి అండరవేరూ, బనీనూ ఉన్న పాలిథిన్ కవరు కూడా కిందకి దిగింది. "సామాన్లు నావి" అని మొత్తుకుంటూ, వాళ్ళు వినకపోయేసరికి ఆ ఆసామి కూడా దిగి ఏడుపు మొహంతో బస్ స్టాండ్ లో దోషిలా నిలబడ్డాడు.

మా బాబాయి రెండుగంటల బస్సులో దర్జాగా తన సీట్లో కూర్చుని వెళ్ళాడు.

"మీ లగేజ్ చూసుకోండి సార్.." అని సిబ్బంది అడిగారు.

బాబాయ్ చిద్విలాసంగా తన పాల్ థిన్ కవరు తీసుకుని "థాంక్స్" అని ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

ఆ సదరు ఆసామి ఏడుస్తూ, రిజర్వేషన్ చేయించుకున్న సీటు పోయి, బస్సు పోయి, లగేజ్ లో బాబాయ్ పక్కన నిలబడి "అండర్ వేరునీ, బనీన్ నీ లగేజీ అంటారటయ్యా? ప్రాపర్టీ లాస్ట్ అని కంప్లెంట్ ఇస్తారా? ఈ గోచీనా నీ ప్రాపర్టీ..." అని తిడుతూ కాళ్ళు లాగేటట్లు హైదరాబాద్ దాకా నిలబడి ఉన్నాడట! ఇదంతా పరాంకుశం బాబాయ్ కున్న పలుకుబడి వల్ల జరిగింది!

ఏ బడిలో నేర్చుతారో కానీ ఈ పలుకుబడి సంపాదించడం ఆషామాషీ వ్యవహారం కాదు! మనం జాగ్రత్తగా గమనించి చూస్తే ఇది శైశవ దశనుండే అబ్బుతుందేమో అని అనిపిస్తుంటుంది. కొందరు పిల్లలు తల్లులు ఎత్తుకుని ఉండగా కనిపించిన ప్రతి వాళ్ళని చూసి నవ్వుతుంటారు. ఎత్తుకోమని చేతులు జాపుతారు. వాళ్ళ ఒళ్ళల్లోకి ఎక్కి జేబులోంచి పెన్నులూ అవీ తీసి ఆడుతుంటారు. బడి కెళ్ళే వయసాచ్యాకా టీచర్ చెప్పే పాఠాల మీద కన్నా టీచర్ల ఇష్టాల మీద ఎక్కువ కాన్సన్ ట్రేట్ చేస్తారు. సరోజా టీచర్ కి రోజూ పూలంటే ఇష్టం.. కామేశ్వరావు మేష్టారికి జున్నంటే మోజు, జార్జ్ సార్ నులక మంచం విరిగిపోయింది, బాగు చేయించాలి. కాంతామణి టీచర్ కి నవలలు సప్టె చెయ్యాలి... ఇలా ఉంటాయి ఊహలు!

అప్పుడే మనం గుర్తు పట్టాలి మరో పైరవీ రాయుడు ఉద్భవించాడని. పువ్వు పుట్టగానే పరిమళిస్తుంది కదా! మనకీ కొంత మంది ప్రముఖులతో పరిచయం ఉంటుంది. మనిషన్నాకా తప్పదు కదా! ఒకడు ప్రముఖ సిని ఏక్టర్ అయితే, వాడి క్లాసులో ఉన్న మిగతా ముప్పై ఆరుమంది "వాడు నేనూ క్లాస్ మేట్స్ మి.... ఒకే బెంచీ మీద కూర్చునే వాళ్ళం..." అని కొంపెక్కి కూస్తారు..

మా పరాంకుశం బాబాయిలాంటి వాళ్ళయితే "వాడు ఉట్టి మొద్దు వెధవ! నా పేపర్లోంచి కాపీ కొట్టి టెన్ క్లాసు గట్టెక్కాడు. అందుకని నేనంటే వాడికిప్పటికీ తెగ కృతజ్ఞుత!" అని ఒక మెట్టు ఎక్కువ చేసి, చెపుతుంటారు.

ఇది విన్న వాళ్ళలో యాభై శాతం "అలాగా! " అని ఆశ్చర్యపోయి ఊరుకుంటే, ఇంకో యాభై శాతం..." మిమ్మల్ని ఓ సారి తీసుకెళ్ళి ఆయనకి కల్పించండి!" అని అడుగుతారు. అప్పుడు గొంతులో పచ్చి వెలక్కాయ పడుతుంది. ఈ చెపుతున్న పెద్ద మనిషికి ఆ సదరు హీరో గారికి "మనం దొండపాడులో పదో తరగతి కలిసి చదువుకున్నాం..." అంటే జ్ఞాపకం వస్తుందో రాదో మరి!

కానీ ఈ సదరు సినిమా జనం, లేదా ప్రముఖులు ఇలా గుర్తుపట్టి స్నేహితుల్ని కౌగిలించుకునే సందర్భాలు కొన్ని ఉంటాయి!

ఏ ఊటీలాంటి టూరిస్ట్ స్పాట్లోనో, అమెరికా లాంటి పరాయి గడ్డ మీదో "ఓరి నువ్వా కోటీశ్వరావు.. అప్పుడు పాడుగ్గా ఉండేవాడివి... ఇప్పుడిలా కుంచించుకుపోయావేంటి?... మీ నాన్నగారు బావున్నారా? నేనంటే ప్రాణం పెట్టేవాడూ!" అంటే, కోటీశ్వరావు కంగారు పడి "మా నాన్న నా చిన్నప్పుడే పోయాడుగా.. " అని సర్దుకుంటాడు. ఏదో తనని గుర్తుపట్టాడు కదా అని ఆనందపడి ఇంటికి తీసుకెళ్ళి ఉచిత రీతిన అతిథి సత్కారాలు చేస్తాడు.

ఈ సదరు హీరోగారు కుటుంబ సమేతంగా ఓ వారం రోజులుండి చుట్టూ ఉన్న ప్రదేశాలన్నీ చూసి, ఏవైనా కొనుగోలు చేసుకుని, తన ప్రాణమిత్రుడు వాటికి తన కార్డు పెట్టి, ఆ భాగ్యంకి మురిసిపోయాకా "హైదరాబాద్ దోస్తీ తప్పకుండా ఫోన్ చెయ్యాలి... " అని పదిసార్లు చెప్పి శలవు తీసుకుంటాడు.

అతనెప్పుడైనా హైదరాబాద్ వచ్చి ఆ నెంబర్ కి డయల్ చేస్తే మరి గుర్తుపడ్డాడో లేక 'ఆమ్నేషియా' వస్తుందో.... ఎవరికెరుక?

